

Sådan er der altså en række tilfælde, hvor vi betaler for noget, som vi ikke får noget ud af. Jeg kan jo sådan drage en parallel til hr. Ole Espersens bekymring for folkekirken den anden dag, hvor man altså også betaler til noget forkert. Det har vi egentlig mange eksempler på.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Villy Søvnald, der efterlyser fleksible orlovsordninger, vil jeg sige, at det gør vi også. Vi venter meget på regeringens udspil dertil, for de er savnet, vi mangler dem.

Ligesådan nævner hr. Villy Søvnald børnepasningsorloven, hvor ydelsen nu er nede på 60 pct. Det er alt for lavt, den bør igen op på mindst 80 pct.

Hr. Villy Søvnald nævner så også det her med, at der er 800.000 danskere, som ikke kan få det tilskud, som vi fremsætter forslag om her, men disse 800.000 danskere får jo i forvejen en kompensation for at være ude af arbejdsmarkedet. Det tilskud, vi vil give, er til forældre, som er på arbejdsmarkedet, og som kan trække sig ud, og derfor er det jo ikke realistisk i den her forbindelse.

De 18 mia. kr. nævnte hr. Ole M. Nielsen, så det har vi fået rettet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Til hr. Ole M. Nielsen: Ja, vi er opmærksom på, at det også indeholder forslag om at gå ned på halv tid eller mindre og også dér give kompensation.

Der synes vi så, at vi bedre kan nå det samme med de orlovsordninger, vi har. Vi bryder os ikke om ordninger som det første forslag, hvor man direkte beder folk om at vælge, for det er vores opfattelse, at forældrene faktisk ønsker begge dele, nemlig både at kunne være tilknyttet arbejdsmarkedet og samtidig kunne få et familieliv til at fungere.

Men lad os ikke i Kristeligt Folkeparti og SF diskutere os væk fra hinanden. Vi er i virkeligheden meget enige, bortset fra lidt om metodikken i den overskrift, der hedder »nødvendigheden af mere tid«.

Jeg er også meget enig i, at de nuværende orlovsordninger har behov for en fleksibilitet, der tager hensyn til, at børnefamilier er meget forskellige. Nogle arbejder på en boreplatform, nogle arbejder lige ved siden af, hvor de bor.

Nogle har brug for noget i den daglige arbejds-til, nogle har brug for sammenhængende tid.

Så det, vi kan gøre i fællesskab, er at få bedre satser, og det synes jeg vi skal gøre i stedet for at fremsætte ideologiske forslag, som giver nogle problemer. Det er altså et problem at lave ordninger, som i forvejen sorterer 800.000 mennesker fra, der er kendetegnet ved at have de laveste indkomster, til fordel for familier med kæmpestore indtægter. Jeg nævnte Charlottenlundfamilien som eksempel, der måske bor i et 12-værelses hus og nu får en understøttelse oven i den familieindkomst, den har på måske 1,5 mio. kr.

Er det ikke også lidt ubehageligt for Kristeligt Folkeparti at skulle støtte den type familieindkomster?

Inge Refshauge (DF):

Dette forslag fra Kristeligt Folkeparti lyder jo meget lovende. Det giver forældre en reel, fri valgmulighed med hensyn til pasning af deres børn. Ikke alle forældre er jo så jublende lykkelige for at have deres små børn i offentlig institution. Forslaget her giver så mulighed for et frit valg for forældrene.

Det er ganske rigtigt paradoksalt, at forældre får offentligt tilskud til at få deres børn passet i offentligt regi, mens der ikke gives tilskud, hvis de vælger at passe børnene selv. Princippet, som der her lægges op til, er, at pengene følger barnet, og det mener vi i Dansk Folkeparti er det rigtigste.

Der kan selvfølgelig ikke samtidig gives offentlige tilskud til f.eks. orlovsydelse eller anden pasning af barnet. Ordningen kan gennemføres – ingen tvivl om det – og kommunerne kan ligefrem spare penge ved ordningen, i hvert fald de kommuner, hvor der er ventelister til børnepasningen.

Vi skal heller ikke se bort fra, at dette forslag på lang sigt kan være en stor gevinst for familier med småbørn her i landet, for slet ikke at tale om det sociale aspekt for forældrene, der får mere tid sammen med deres børn i de første leveår, som jo er så vigtige for barnets videre udvikling.

Kunne vi f.eks. så nedsætte antallet af børn i børnepsykiatrien – vi ved jo, at 3 ud af 5 skolebørn skal til børnepsykolog – vil der være endnu en gevinst at hente både økonomisk og som nok det allervigtigste også på det menneskelige plan. Ingen vil vel benægte, at barnets